

PERIÓDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 12.—Estraanger 15.

MODAS

—Armas, armas! jojo, cazadores!... ¿Veritat màscara?
—Si, si, ja 't donarán..... Propassat una mica y t' ensenyaré quina es l' última moda de Paris.

TRES CARTAS.

I.

La escena passa en la época aquella en que en Villegas va escriure uns versos, que cada una de las estrofas terminava ab l' estribillo següent:

¿A mi con esas,
yo que soy monaguillo
de las Salesas?

Los meus pares me havian vestit de llarch y com era 'l primer sombrero de copa que l'havia en lo meu cap, excuso dir que no me 'l treya de sobre, ni per dormir. Veuem ab pessa llarga y comensar a fer lo mosquit va ser tot ho; de mosquit, animal tant petit, vaig passar a la categoria d'os; es a dir: vaig comensar a fer *pasa-calles* a una noya molt maca que vivia en un primer pis del carrer de la Canuda.

Casi tenia por de que l'Ajuntament me presentés un compte de danys y perjudicis per lo que li espatllava l'acera ab tan passejar amunt y avall.

Ella sempre estava al balcó mirantme ab uns ulls tant llasimosos, que sols tenen comparació ab los que posa 'l gos d'un amich meu quan l'amo li fa posturas; horas enteras passejava amunt y avall del carrer, saludant y sense mirar may a terra; tant fixos tenia 'ls ulls al balcó que no reparava may ahont posava 'ls peus, ni menos me fixava ab lo que pasava pel meu costat.

Un dia vaig fer un petó a las ancas d'una mula; un altra dia, me va sortir una gran banya per haver topat ab una caixa que duya al coll un camalich; un altre per poch faig caure a un fanaler que limpiava fanal de la cantonada del carrer de la Mare de Déu; pero are sabran lo que vaig sentir més que tot y que va ferme posar més vermell de lo que estava en Rius Taulet, quan després de lo de la grava, va presentar la dimissió d'Arcaide de Barcelona.

Havia estrenat uns pantalons *cabello emperatriz* que en aquell temps eran moda y vaig ficarme en un sot que 'm va esquitxar de fanch fins al coll de la camisa. Lo meu pare, que li costavan de guanyar una mica 'ls quartos, va recompensar lo meu ardor amorós ab unas quantas clatelladas, donadas ab la maestria que li era habitual.

Hem de renunciar, no hi ha més, als *pasa-calles*, vaig observar-me a mi mateix; pero ¿com ho tinc de fer? Ella m'estima, no hi ha dubte; jo, també crech que l'estimo y per lo tant, aquestas relacions no poden quedar aixís. ¿Potser escribintli una carta? Y si escrich, ¿com ho faré per entregarli? No ho sé, pero ja ho veurem.

Acabadas aquestas reflexions, corro cap a casa, agafo un full de paper y poso má a la ploma per escriure la primera carta de amor ab tota la ilusió de un cor de catorze anys y mitj. Com totas las cartas de aquesta índole y en igualtat de circumstancias, comensava aixís:

Señorita:

La primera vez que vi a V., etc. etc.

Seguia una declaració en tota regla, y terminava ab aquell S. S. que la amará a V. siempre, siempre, siempre, y la firma y una rubrica, capás d'enternir al capellá d'un cert convent de monjas.

Per medi de una pesseta que vaig demanar al pare per comprar llapis y goma per la classe de dibuix, la carta va arribar a mans de la noya per conducto de las de la criada (per cert que apenas tenían unglas) y quan va tocar las mevas vaig poder observar que la pell era menos fina que una llima de tres caires.

II.

¡Quina rialleta més bufona va ferme l'endemá al passar com de costum a desempedrar lo carrer! ¡Qué mona estava, y ab quin saludo més graciós va correspondre a la meva barretada!

Varem passar tres dias més y de contestació no 'n venia cap. ¿Perqué? No ho sabia, pero jo pensava y estava ben convensut de que la rialleta y 'l saludo eran prou bona contestació. ¿Potser espera una segona carta? Probem.

Nova afanadeta de pela, y nova carta que traslado traduhida per major inteligencia dels lectors de l'Esquella

«Senyoreta: un sol instant no sossego desde que vaig escriureli la primera carta; ni quan estich examinantme de una assignatura que no he estudiat gayre pateixo més. ¡Ay!!! (Al costat d'aquesta exclamació, vaig posarhi un gargot y una gota d'aigua). De nit y dia y a todas horas sols penso en vosté, y si haurá pres a bé que jo, indigne de vosté, hagi arribat a aixecar la vista fins a vosté. A classe, 'l catedrático sempre 'm renya porque sols declino bé el *rosa-rosa*, y conjugo 'l verbo *amo, amas, amare, amavi, amatum*, sense cap falta. ¿No sab perqué? Perque vosté se anomena Rosa y perque l'estimo com no la puch estimar més y com no l'estimaré ningú tampoch. ¡Ay!!! (Un altre gargot y un altre gota d'aigua).

«Per un *si rodó* de vosté, daria a més de todas las altres notas inclús las semifusas. lo mestre de dibuix, lo de piano y quants *sobre-salientes* pujan dar-me. Donguim, donchs, aquest *si*, treguim d'aqueixa ansietat

que 'm devora y no 'm deixa aprendre las lissons. Per Déu, no 'm dongui carabassa, que 'm sembla que per aquest any ja 'n tindrè prou ab las de fi de curs. ¿Sab perqué? Perque l'estimo, l'adoro, l'idolatro, y... no sé lo que diria per probarli 'l meu amor volcánich, intens, incommensurable.

«Per Déu li demano y per lo que mes vosté pugui estimar en aquest mon y a l'altre; donguim lo que 'm fa falta. Sols pensant en que vosté pot no estimarme ni tan sols se caminar, las camas me flaquejan, los peus se 'm torsan, en una paraula: a la meva edat, faig tantinas. Lo dia que 'm faltés tan sols una de las sevas miradas, moriria de pena y de dolor. ¡Ay!!! Ah, si, Rosita del alma mia!!! (Aquí doble racció de gargots y gotas d'aigua, imitant com sempre las llágrimas).

«Vosté que pels seus ulls celestials, demostra tenir un cor d'àngel, espiritual, sublime hasta lo infinit metafísich, posará, n'estich segur, remey als meus deserts mals donantme lo que tant necessito.»

Excuso posar aquí 'l final de la carta, que poch més ó menos era com lo final de la anterior. Vinga ficarla dintre 'l sobre y cap a rebre un altre llimadeta de las mans de la criada, tot donantli la meva obra literaria acompañada de la pela que tantas mentidas y embulls me costava.

III.

Aquesta vegada la contestació no va ferse esperar.

Al dia següent a l'hora acostumada, cap al carrer de la Mare de la Deu falta gent; aquell dia la rialleta va ser corretjida y aumentada considerablement; lo meu cor sotreguejava més que la tranvia de circunvalació; faig lo saludo d'ordenansa y ¡oh ditxal! ¡Oh felicitat inesperada! M'estima un paper. Llavors me vaig posar a fer tentinas de debó; vull corre, y la mateixa emoció no me ho permet. ¿Qui no ha tingut un primer amor? ¿Qui, si l'ha tingut, ha deixat d'experimentar tant dolzas, al mateix temps que fortas emoció?

Qui llegeixi això y no plori, de fixo, té 'l cor de bronso.

Passo per fi ab prou treballs al altra acera; al atravesar lo carrer m'enganxo un botó ab lo mocador de capítax de una menestrala acomodada; fico la birolla del bastó a l'esclatxa d'una claveguera y tinc de retirar-me per deixar passar un carro que anava contra direcció; torno a embestir, pego cop a un mirinyach d'una senyora molt fina, que 'm diu ¡animal! y per furir-me, trepitjo 'l gos paté de la mateixa senyora, que queda grinyolant com un desesperat y per últim arribo sota 'l desitjat balcó.

Veig lo paper, de pàlido que estava, me puse lívido; ja allarga la fina mà, ja obra 'ls diis, ja cau voleyant com una tortoreta apenas del niu sortida, y penetra fent un cloc aterrador dintre la copa del meu sombrero. ¡Ah!!! ¡Terribil moment!!! exclamo com lo tenor en lo duo dels *Hugonots*.

Caro cap al carreró de la Mare de Déu; moltas bonas donas, coneixent sens dubte lo cas en que 'm trobava y veyentme tambalejant d'emoció, 'm cridavan oferintme la casa. ¡Pobras donas! Moltas gracias.

Rompo 'l sobre, y..... efectivament: trobo lo que necessitava

Dintre uns caminadors de paper s'hi amagava una carta.

Era l'as de basto.

P. A. U.

DE BARCELONA A GRACIA

(EN LO COTXE DE 'N CARLETS).

—..... ¡No tinga por! Quan jo 'm lligo las espardeñas es que 'ls *timuratus* ja frisan; puji que tot desseguida arrenco...

..... ¿Qué diu, vosté, que si marxo? Are; déiximels abeurar... Si, es veritat que totsovent beuben; com que fuman puros d'estanch... pero *descuidis* que en quan pelin las trallas no 'ls hi han de tocar las *frontissas* a terra... Puji, que si no li pendrán lo puesto y haurá de venir a la *banqueta*...

..... Arri, *timuratus*! Sembla que haguéu sentit la trompeta del judici... ¿Vol pujar? ¡Allol... Si que hi cap, dona, puji aquí al davant... aixís... dónguim aquest farsell que a vosté la embrassa... ¿no véu com tot *marxa*?... Apa, *microbis*, somi...

No s'espani, no tinga por; no véu que jo passo per tot. Ja 's pensava que m'haguera embotonat ab aquell *cotchu*?... ¡Cal! la meva central ja té *builla*... ¡Arri, morenos, brillo, que 'l del *trenchvía* ja boga...

..... ¡Ets tú, maco, 'l que avuy me fas la *cumpatencia*?... No cal, donchs, que t'estiris volgentios fer corre; están massa magres... ¿Que potser los havéu sangrat?... ¿Com dius?... ¿Los meus están tísichs?... Encare se 'ls menjaria ab *rosbiff* lo teu amo... En una cuixa d'un dels meus *timuratus* hi ha més menjar que en tot lo teu *trench*... Si no més tenen ànima... ¿Que no véus que son *curts de pell* y si 'ls fas corre se t'*descursiran*?... Vaja, *alantá*, que jo vaig per feyna y a tú 'l trimba te fa fer moltas *novenas*...

..... Si, a la *Travessera*... apa, donguis pressa,

puji y digui als de dins que s'*arronsin* ó sinó passi aquí al davant... No dona, no, no 'n tiran de cossas... No siga poruga que a la seva edat ja no té res per perdre....

..... Pero, home, si cada dia passo per aquí No véu que ja ha *cabrat* l'empresa. No 's pensi que las espatll aquestas rodas de molí... Vaja, ja tencaré tot seguit; no tinga tant mal geni que jo per passar no li deya res. Pero deixim anar fins a la cantonada a descarregar. ¿Que passo per sobre de las ordenansas, diu? Déu m'en guard no véu que hi han massa sots? Ah, no; 'l qu'es endetrás no hi torno: no m'agrada *rapati*. Ja pot *suscriurem*, si vol, en aquest libret com a *desertor*. No l'entench; si 'ls *timuratus* no 'l comprenen quedo a las foscas. Ah, que vol *empanyarme*?

..... Bueno, fins a las dotze a la casa gran. ¿Be deuran donarme dinar? ... ¡Arri... brillol... Ansia que 'l maco véu *fugós*...!

..... ¿Vol baixar? Esperis una mica que m'*arrambi*, perque lo qu'es 'l *inglés* me té tirria y fora capás de ferme *empeñonar* y 'm malmeteria 'ls meus interesos... calli... ja *avulá*... esperis... deixim aguantá 'l punt... No véu que després se 'm *passejaria*... No s'impacienti; ja la portaré d'arrósi... ¡Apa, apa...!

..... Esperat, maco, que hagi dinat; lo qu'es are 'm planto y ja pots demanar carta. ¿També portas pressa? Bueno, digas al teu amo que arregli 'l carrer y *plegarém*. ¿Que t'has cregut que vull fer borra del *cotchu* pera tancar-lo dins d'aquestas *guardiolas* que hi han pels costats del passeig?

..... Dona, tingui calma; are hi arribaré; deixim fer. No véu que a vosté li convé caminar y li será útil entornarsen cap a vail. ¿Ha deixat a la filla ab lo promés? ¿Ab lo *wich de las trallas*? Ja l'conech. Es del gremi... Just, va quedar sense feyna a las horas que 'ls *Riperts* van anarse'n al cel. ¡Oh, jo 'l tinc de be. La seva filla ho *ancuantra*... Es un noy de totas prendas.

..... Esperat, maco, qu'estich *liquidant*; ja passarás.

..... Donchs com li deya, fa un quan temps que 'l veyo rondar pels vols d'aquest carrer.—Noy, li vaig dir, te veig lo *marro* per més que tu vulgas amagarme la *sota*. No estich per aguantar més la capa. Ja 'm pels dir qui es 'l *incógnita*,—perque jo 'm creya que, sap, se las entenia. Donchs *celebru*, vaja, y per molts anys. ¿Vol baixar? Donchs bé, ja li donaré expressions de 'n Carlets y digali que no 's fassi *fonédis*, que 'l esperem al *cassino*. Ah, té rahó que m'ha donat un ral... me 'n distreya.

..... Home, encare 'm farás *glebar las sanchs*. *Dalá-tam* si vols. Té, vaja, vull ferte content: ja m'aparto y cuidat de passar sense *lleparme*.

..... Si senyora, ja hi som. D'aquí mitj hora torno per avall....

Tú, maco, vols venir a fer las paus? Home, ja ho sabs, fora del *empleyu* amichs com antes... sino que alguna vegada a un hom se li pujan las sanchs al cap y...

—Noy, dos de *música*.

J. REIG y V.

LO GUITARRISTA TÁRREGA.

En l'impossibilitat de repetir per compte propi una vegada més lo concepte que 'ns mereix l'eminent guitarrista, que té 'l dó de comoure a tots los que gosan la dita de sentirlo, reproduhim l'article que, a propòsit del concert que va donar avuy fa vuit dias en la Sala Maristany, ha publicat lo periódich *La Renaixensa*, obra, segons creyem, del Sr. Rodríguez Alcántara, que ab tanta inspiració cultiva la música, com ab talent y acert fá la critica musical en aquell periódich. En dit article 's julja a conciencia y ab verdader coneixement a un artista sens igual, que, ó molt nos enganyem, ó está cridat a fer rotlo. Diu aixís:

«Avans d'ahir poguérem admirar altra vegada 'ls prodigis d'execució y gust de que féu gala lo concertista de guitarra senyor Tárrega en la vetllada celebrada en la Sala-Maristany, ab un concurs lluhidíssim en lo que hi estavan representadas las arts y las lletras, essent lo primer cop que a Barcelona tocava devant de públich tan distingit.

«L'entusiasme dels concurrents proba que aquí se sab apreciar lo mérit, quan aquest es tan positiu com lo que posseheix lo guitarrista únic, lo senyor Tárrega. Sembla increíble que en un instrument de sonoritat tan limitada, y ab sis cordas no més, s'hi puga produhir tanta multiplicat d'efectes no trobantse may débil 'l armonia; al contrari, resultant aquesta sempre d'una amplitut tal, com si 's tractés del instrument més complet, quan no arriba a escarnir lo quarteto clásich de corda, com succeeix al executar la incomparable *barcarola* de Mendelssohn, qual transcripció del mateix senyor Tárrega, proba fins ahont arriba sa esmerada educació artistica.

«Tárrega sent un carinyo envers la guitarra que ratlla en lo inverosímil. Bastará que noti la més insignificant mostra d'indiferencia pera dit instrument a

qualsevol dels concurrents al concert, per créuerlo un enemic seu. Tan extraordinària afició la contragué Tàrraga als 13 anys, quan trobà a Castelló de la Plana, d'ahont es fill, ocupant ja la plassa de pianista en un Café, senti per primera vegada a Arcas y s'entusiasmà fins al extrem de renunciar als estudis del piano y violí, que fins llavors havia fet, per dedicar-se al de la guitarra exclusivament. Però aquesta decisió fou contrariada per la família que feu esforços per que abandonés las noves inclinacions, passant lo senyor Tàrraga més tard a Madrid, en qual Conservatori ingressà per continuar l'estudi del piano y armonia. Al poch temps de trobar-se en dita academia y havent arribat a coneixement del professorat d'aquell centre, lo molt que valia Tàrraga com a guitarrista, fou invitat per Arrieta a tocar en lo Conservatori, produint tan gran impressió, que 'ls mateixos mestres li aconsellaren que deixés per sempre 'l piano. No cal dir que 'n Tàrraga complí al peu de la lletra un consell que s'avenia ab sa manera de pensar, y 's dirigí a París, pasanthi llargues temporades, ahont donà concerts en los salons més aristocràtics, figurant en primer terme, los celebrats en los palaus de Rotschild y de la princesa Matilde, tots ab èxit. Entre altres capitals importants en que ha donat també concerts, mereix citar-se Londres.

A pesar de tot lo dit, y de que Tàrraga havia tocat també en aquesta capital, ab prou feynas se 'l coneix entre nosaltres, essent degut això a la reduïda sonoritat de la guitarra, que no permet apreciar aquest instrument sino en llocs petits.

Lo programa del concert d'avans d'ahir se compongué de las pessas següents: transcripció d'una melodia de Verdi, estudi de Sors, fantasia de Arcas, fantasia sobre aires nacionals de Tàrraga, miscelánea sobre motius de Marina d'Arrieta, improvisació de Prudent, barcarola de Mendelshon, estudi de Thalberg, variacions del Carnaval de Venecia de Tàrraga y un preludi del mateix Tàrraga.

En totes aquestas pessas estigué inimitable, travent a la guitarra sons dolçissims, fins en las de més dificultat. Altres concertistas nos havien fet sentir efectes agradables, tractantse de las notas artificials com son los armònics; pero al executar passatges de forsa, sempre haviam trobat una aspresa que sols anava be ab la música popular. Tàrraga ha venut aquesta dificultat, inventant un nou sistema de pulsar las cordas, que consisteix en ferlas vibrar ab la yema dels dits seryintse de las ungles per rebuïr los sons. D'aquesta manera la guitarra pren un tó sempre simpàtic que la fa apropiat per a la música de tots los gèneros. Apart d'això Tàrraga te un domini que 'l posa per damunt de tot lo que s'ha sentit: los armònics més difícils, li surten ab una netedat imponderable, los estacats y las notas jagot, anomenadas aixís, perque imitan lo timbre d'aquell instrument, transportan per lo noves, sent interromput ab aplausos sempre que las executa. Los passatges de ma esquerra sola, richs de notas contrapuntadas, los treu ab facilitat pasmosa. Pera admirarli tots aquests prodigis, es precis sentirlo en las pessas ab variacions, que es ahont se pot esplayar més com a concertista de veras. La expressió ab que interpreta 'ls cantàbils es la qualitat que resalta més artísticament en la manera de tocar del senyor Tàrraga, y que contribuïx més a la il·lusió del profa en música. Com a detall citarem una de las variacions de jota aragonesa acompanyada ab la percussió de la caixa de la guitarra que termina disminuyendo, produint verdadera sensació en la concurrencia.

Don Rómulo Maristany cedi al senyor Tàrraga dita sala, per a 'l concert que havem ressenyat, sense retribució de cap classe.

L'èxit d'aquesta vetllada ha animat al senyor Tàrraga a celebrar una série de concerts, que 's donaran próximament en la mateixa Sala Maristany, que es la que sembla reuneix millors condicions.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja cal que demà 's respallin la levita ó 'l frac los qui 'n tingan y 'l barret de copa y se 'n vajan a missa al *Principal*, ahont oficiará 'l celebre Goula ab la ajuda de un verdader exèrcit de músics y coristas, mestres, professors y cantants. Difícilment tornará a sentir-se may més la immortal partitura de Verdi interpretada per un conjunt tant gran d'elements artístics. Benehida siga la caritat que logra posar de acort a tants músics! La missa de Verdi, cantada a benefici dels perjudicats pels terremotos será—no ho duplin—l'aconteixement de la temporada.

Dimars vá re debutar en lo *Liceo* lo tenor Engel ab *Robert lo Diable*, encarregantse de la part de *Arice* la Sra. Borghi Mamo: ell demostrá no tenir totes las facultats que 's requereixen per l'interpretació de aquesta ópera y ella qu'es una artista de cap d'ala estava indisposada, de manera que haurém de tornar a sentir-la per judicarla. Podém anticipar, no obstant, que la Torresella 's portá molt bé y que 'l Sr. Vidal vá estar com sempre. Vostés ja m'entenén y jo també m'entenén.

Per avuy está anunciat lo *Don Giovanni*. Com hi ha mon, ja voldria se al vespre.

L'intelligent actor Sr. Bonaplata celebrá son benefici 'l dilluns últim en lo *Teatro Romea*, interpretant lo drama *La muerte civil* de una manera acabada. Lo Sr. Bonaplata es un actor de talent y de conciencia y 'l públic que li reconeix aquestas condicions l'aplau-deix y l'aprecia. La pessa *Requero eterno*, que vá estrenarse després, entretingué al públic agradablement. Lo Sr. Bonaplata recullí aplausos y regalos.

Lo *Retiro* ha tancat las portas, quedant en tornallas a obrir dintre de pochos dias, per posar gque di-ran? *Roberto el diavolo*. Una de las últimas óperas representadas en aquell teatro, es *Il barbiere de Sevil-glia*, que vá sortir molt ajustadeta. En lo mateix teatro vá presentarse la familia Tilloy a tocar la trompa de cassa, instrument molt difícil y del qual ne treuhen un gran partit los indicats artistes.

En efecte, la companyia del *Tivoli* ha estrenat lo drama titolat *Fuadés*. Es una obra antigua; pero sempre sera nova pel gran interès que desperta. Se tracta de una causa criminal qu' en lo seu temps vá eridar extraordinàriament la atenció de Fransa, y aquesta causa está posada en acció per medi de es-cenas ben encadenadas, plenas de situacions commovedoras y que dominan desde 'l primer moment la atenció del espectador. L'obra presentada ab esmero, está molt ben dirigida per en Tutau; la Sra. Mena representa admirablement un paper de difícil desempeñoy, y 'l resto de la companyia fa aplaudir ab justicia.

Ja han trobat donchs en aquell popular teatro un'altra mina per explotar.

Los artistes del *Circo Ecuestre* s'han despedit fins a la próxima primavera. Desitjem que tornin ben forts y ben robustos, per reanudar las interrumpidas cabriolas.

Allò que deyam de que la companyia de la *Tesero* aniria al *Principal*, sembla que no resulta veritat. Ho sento molt, perque las bonas noticias haurian de confirmarse sempre.

N. N. N.

CARTA A L' AMOR.

Amor que fent mal t'engrescas y gosas donant torment si 'm vols escolta un moment te 'n diré quatre de frescas. No 't coneix ni sé qui ets perque no 'n tinch cap desitj, pero 'm jugo un ral y mitj que endivino 'ls teus secrets.

Tú no tens ni graus ni honors solsaments ets... que 't diré... ets igual que un fanalé, sino que tu ensens los cors.

Quan un nen se va fent gran aixís que veus que s'avispa iplam! ja li plantas la xispa y 'l seu cor vas inflamant.

Un cop inflamant se cega, desprecia las advertencias y quan veu las conseqüencias de sa existencia renega.

Tú li armas deu mil tramas y lo seu mal no remedia per tú que ni han de tragedias per tú que se 'n fan de dramas!

Per tú veig alguns hombrons que atordits buscan faldillas, per tú veig moltsas pibillas que sols buscan pantalons.

Per tú veig moltsas tramoyas que no tenen cap bon fi, de joves que 'n fas pati y que 'n fas pati de noyas!

Per tú que fer mal t'agrada veig sovint algun trapella qu' está fent de centinella al pen d'una cantonada.

Per evita 'ls teus embulls y las tévas manganillas la mares que tenen fillas tenen d'anà ab un pam d'ulls.

Y en fi, vaja, no t'olvidis qu'ets causa de mil horrors, deshonras y deshonors, desesperos y suicidis.

Causant tanta desventura crech qu' es inútil que 't digui que per més que se 'm hi obligui no 't puch veure ni en pintura.

Que 't desprecio, que 't detesto, que ro faig com molts que viuen desesperats y sols diuen

—¡Ay amor como me has puesto! Jo, no, res d'exclamacions y ay de tu si, acas t'alcança lo furor de ma venjansa que no 't valdrán pas rahons.

Y perque clarament notis que jo no soch cap llengüero surt a fora que t'espero per escalfarte 'ls bigotis.

Q. ROIG.

ESQUELLOTS.

Y vels' hi aquí que ja som a Carnestollas. Aquest any s'ha adelantat com la bonansa, de manera que fins a cert punt podém dir que tenim un Carnestollas avançat, ó en altres termes: un Carnestollas democrata-dinastich.

Diumenje vá arribar a Barcelona procedent de Moncada.

L'acompanyavan un número considerable de homes públics: alla hi haurian vist a D. Práxedes, a D. Anton, a D. Cristino, a D. Francisco, y fins al celebre rey de las húngaras.

La comitiva després de recorre 'ls principals carrers de la ciutat, vá fer cap a la plassa mercat de Santa Catarina, que per abdicació del Born, aquest any ha pres lo ceptre carnestollench.

De totes maneres, encare que siga molt de aplaudir lo zel y 'l bon desitj de la societat de Santa Catarina, ja siga perque de Carnestollas se 'n veuhen are cada dia, ja siga perque a la gent no 's dona per fer broma, la veritat es que 'l Carnestollas actual no té punt de comparació ab lo que celebrava la celebre societat del Born, alguns anys endarrere.

Aquí ve bé 'l conegut proverbi: «Roda 'l mon y torna al Born.»

Escena presa del natural.

Passava un senyor acompanyant a una senyora per la Rambla y havent vist lo primer al jefe d'ordre públich Sr. Lopez, a qui havia conegut a Zaragoza, l'indicá ab lo dit a la senyora, pujant després a un cotxe de la tranvia y separantse d'ella.

Donchs a lo millor quan la senyora se 'n anava tranquil·lament a casa seva, uns quants individus vestits de paisá, capitanejats per un tal Pujol la detenen y se l'enduen cap al govern civil.

Quan vá anarhi 'l Sr. Lopez vá manar posarla en llibertat.

Aquest exemple ensenya tres cosas.

Primera: que hi ha una policia vestida de paisá pera major tranquil·tat del públich.

Segona: que senyalar ab lo dit a un polissón constitueix un gran delicté del qual es responsable no tant solament qui senyala sino també 'ls que l'acompanyan.

Tercera: que un polissón avuy es un ser molt delicat, es una especie de melonera, que si la signan se neula.

Está a punt de aprobarse 'l *modus vivendi* ab Inglaterra. Y s'aprobará: lo govern está decidit; la majoria segueix al govern, y 'l pais fá com aquell malalt, a qui 'ls seus fills li deyan:

—Pare que 'n farém de la vinya?

Que responia:

—Deixéume morir tranquil.

Ja se vé: 's tracta principalment dels interessos de Catalunya y aquells que a la més petita amensassa s'han alsat a defensar l'arrós, y 'l blat, y las pansas y las figas y las nous y las olivas, sent qüestió de Catalunya, diuhen com l'arcalde del qüento:

—Ahí me las den todas.

—Catalunya es rica: si l'arruïném quedará al nostre nivell. Obrim donchs la frontera als productes inglesos y que Inglaterra se la xucli.

Tal es lo pensament de alguns patriotas, que no troban altra manera de recompensar l'esforç generós de la terra catalana en favor de las victimas dels terremotos de Andalucia.

Un suscriptor de un periódich local li pregunta si 'l consum excessiu del misto que produheix tanta abundancia d'ací fósforich pot ser causa de las malalties infecciosas.

No senyor: quan se feya foch ab la pedra foguera hi havia tifus y verola.

Lo gran augment d'enfermetats infecciosas no pot provenir més que de la considerable existencia de microbis conservadors.

La societat *La barretina* de Tarrassa, baix la presidencia del fill del conegut fabricant Sr. Alegre, celebrá demà passat diumenje, una cavalcada recullint donatius a favor dels pobres.

Enviem un saluto a aquella generosa ciutat que després ne haver auxiliat a las victimas dels terremotos, se recorda també dels desgraciats de casa seva.

Sr. D. Paulino Font, vosté podrá ser un bon administrador de Barcelona; pero es un mal católich, y al altra vida 'l vull veure.

¿Hont s'es vist, mentres s'está tractant de costejar una imatge en bronze de la Verge, per colocarla dalt de tot de la cúpula de la Mercé, hont s'es vist sortir a fer l'oposició, alegant que valdria més emplear los tres mil duros que s'hi han de gastar, en empedrats y clavegueras?

Es a dir: a l'un costat la Mare de Déu, y a l'altre la claveguera: a l'un costat al Cel, al altre 'ls empedrats de Barcelona....

Bah, bah, bah, bah.

D. Paulino, D. Paulino
no haga V. este desatino.

Perque ja ho veurá, si las clavegueras actuals son un foc de miasmas que 'ns envian al altre barri en menos que canta un gall en alas de un tifus ó de una difteria;

Y si 'ls empedrats son tant dolents que una ensopegada pot costarnos la vida;

Vol fer, D. Paulino, 'l favor de dirme, que 'ns cal fer més que posarnos bè ab la Mare de Déu de la Mercè, perque al menos al Cel nos donguin bona fila?

Miri com los altres regidors ho entenen. Ja veura 'l Sr. Batllori quin arcàngel que será, mentres que vostè que no pensa més qu' en cloacas, anirà a parar a las últimas clavegueras del infern.

Hem rebut un exemplar del drama *La creu tren cada*, drama póstum del malaguanyat jove D. Alfons M. Solá. Sos desconsolats pares han fet l' edició de l' aplaudida obra de son fill, precedintla de dos sentidas cartas.

A Londres están construhint un telescopi tant eficaç que acostará la lluna fins a tres kilòmetros.

De modo que será facilíssim examinarla detingudament y fins veure si hi ha habitants ó no y enterarse de com van vestits.

—Home, deya un conegut meu, podrian allargar lo telescopi una mica mes, y aixís pot'er fins sentiriam quina veu tenen y quin idioma parlan.

Ja ha arribat a Lisboa 'l Sr. Herce, ex-gobernador de Barcelona.

Lo Sr. Herce figura com a representant d' Espanya en lo Congrès postal.

—Postal?... deya un jugador. ¡Si será qüestió de postals!

Al Sr. Planás, director del ferro-carril de Fransa, se li ha concedit la creu del Mérit militar.

Com que 'l Sr. Planás emplea no més que carlins, es de creure que no han volgut que sigués de pitjor condició que algun general que empleant carlins no més ha guanyat, també la mateixa creu.

A no ser que per concedirla al Sr. Planás s' hajan tingut en compte las grans batallas que ha guanyat y guanya contra 'ls accionistas y contra todas las autoritats y poders de la terra.

L' ofici que vá rebre l' empresari Sr. Piquet, prohibintli la representació de una obra qu' ell encare no havia acabat de escriure diu aixís:

«Considerant que la comedia titulada *La monja enterrada en vida* tendeix a la propagació de una fábula calumniosa, propia per irritar las malas passions contra classes y personas dignas de tot respecte, y que podria en aquest concepte produhir una alteració del ordre públich, hi tingut per convenient prohibir sa representació.»

Admirém la previsió de unas autoritats que no més que ab lo titol de una obra ja saben que aquesta alterará l' ordre públich.

¡Oh! Es que si no fossen tant sabis, ja no serian gobernadors.

El Barcelonés per una part y *La Crónica* y *La Vanguardia* per l' altre, continuan disputant sobre la legalitat del Comité que presideix en Rius y Taulet.

Fins are no fan més que desmentirse mútuament.

Es un espectacle sagasti pur.

Ahir me deya un amic meu, que tè la paciència de anar seguint la polémica:

—Per are ja 'n vaig trayent l' aygua... bruta

QÜENTOS.

A casa de un regidor, están espolsant unas alfombras en lo balcó.

Lo municipal de punt, com es molt natural tractantse de un individu de la casa gran, fá 'ls ulls grossos.

—Municipal, diu un transeunt, aixó es un escándol ¿qué no veu, com están espolsant?

—Yo no veo res.

—Donchs obri 'ls ulls.

—No quiero: massa, me los llenarian de pols.

Referintse a un metje que no pren lo pols a un malalt que no l' envihi al altre barri, un d'a que 's parlava de suprimir ó quan menos de dulcificar la pena de mort, digué un bromista:

—Deixeuvos de sistemas. La millor manera de suprimir a un reo de modo qu' ell no s' ho pensi ¿sabéu en que consistiria? En ferlo visitar pèl Doctor Fulano de tal.

TRENCA-CAPS.

XARADA.

I.

Com bona tot la Ramona
hu-dos-quart ab donya Agnès
la ferida al seu promés
que li feu son hu-segona.
Del seu costat may s' aparta
cuydantlo en tant grave mal
y ell li ha dit que per Nadal
segona-primer-quarta
que 's créu que hu-quarta-quatre
perqu' está en prima darrera
ab permis del senyor Pera
li tres-quarta-quarta 'l catre
sense ser tres-quarta-tres
y ni ferli pagar res.

AGUILETA.

II.

D. Simon may se total
de primera, y aixís es

que per comprá una dos-tres
s' está un any just y cabal.

LL. MILLÀ.

SINONIMIA.

En *Tot* que n' es escultor
va ensenyar a un aprenent
fill de un *tot*, treballador
que fa 'l *tot* continuament.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ACENTIGRAFO.

Ahí 'm deya mon nebot
que lo seu avi Vidal
ab ell vá pujar la *tot*...
y que molt li va *total*.

EUDALT SALA.

TRENCA-CLOSCAS.

SIR SAGASTA ALMOYNAS

Combinar aquestas lletras de manera que 'n resulti
'l nom de una població catalana.

ESCANYA-PITS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 — Nom de home.
1 4 3 4 6 2 — En los campanars.
4 3 4 5 2 — Nom de dona.
5 7 5 2 — Objecte de quincalla.
2 3 2 — Part de l' aucell.
1 7 — Beguda.
6 — Consonant

R. RUMÍ.

CONVERSA.

—Pepa ¿vindrás demá á pendre café?
—¿Ahont nos havém de trobar?
—Mira, á las deu dalt de casa.
—¿Qué serém gaires?
—No, jo, tú y mon cusi.
—¿Com se diu?
—Ja t' ho he dit, buscaho.

UN Y UN.

GEROGLIFICH.

K
I X. X.
X. V. V.

SANCH Y FECHA.

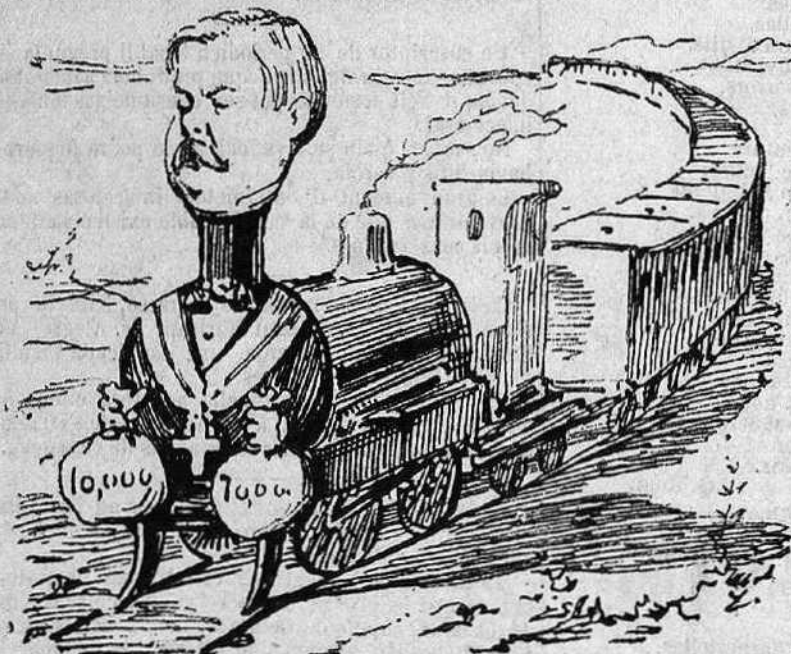
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — *O-lim-po*.
2. Id. 2.ª — *Fla-ssa-da*.
3. ENDAVINALLA — *Tortell*.
4. SINONIMIA — *Porta*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH — *Anselmo*.
6. TRENCA-CLOSCAS — *Tres y la Maria sola*.
7. CONVERSA — *Tavira*.
8. GEROGLIFICH — *Per falsetens á Falset*.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

CRÓNICA DE LA SEMANA.

«S' ha concedit la creu del mérit militar á D. Claudi Planás, director gerent de la Compañia dels ferrocarrils de Tarragona á Barcelona y Fransa.»

* Si sense la creu ja era tant valent, fassin lo favor de dirme qui s' atrevirá are á posárseli al davant.

«S' ha establert una comunitat de caputxins al costat de la iglesia de la Ajuda de Barcelona.»

—Prenguí un polvo Frá Macari: encare es rapé del any 35.